

باشا *паша* [паша], پدر *педер* [баща], بارمق *бармак*
[пръстъ], پنجره *пенджере* (прозорець).

ت *те*, произноси ся като българското *ш*, на пр:
تمام [тамам [цѣло, пълно]. Въ спряженіето на гла-
голитѣ на които корена има окончаніе ت *ше*, то ся
измѣнява на د *дал*, на примѣръ; كیتك *гитмек* (о-
тивамъ), ایتك *итмек* (правя), правятъ: كیدرم *гиде-*
ржм (отивамъ), كیدیم *гидеим* (да отидж), ایدرم *идер-*
жм (правж), ایدیم *идеим* (да направж).

ث *се*, произноси ся като българското *с*, на пр:
عثمان *осман* (Османъ), عثمانلی *османлъ* (Турчинъ), اثواب
есваб, което произносятъ и *еспаи* (облѣкло, дрѣхы).
Тая буква Арабитѣ я произносятъ като Гръцката
буква Θ .

ح *джим*, произноси ся като българск. *дж* сля-
но. на пр: جامع *джами* (джамя) جوین *джевинз* [орѣ-
хъ], جگر *джигер* [дробъ]. Ако е слѣдъ съгласнитѣ
буквы показаны горѣ при букватъ ب *б* произноси
ся като چ *чимъ*.

چ *чим* произноси ся като българското *ч*, на пр:
چوق *чок* (много), چمن *чепен* (зеленина, трева), چاق
кач [колко], چوبان *чобан* [овчаръ], چول *чол* [пу-
стыня].